

Delen

Zondagmorgen. Het regent en het natte Oosterheemplein is vrijwel verlaten. Alleen bij de vrije-aanplakzuil naast het sneltramstation is beweging. Een vrouw doopt een kwast in de lijm, vist uit een map een tekening en plakt die op de zuil. Dan nog een, en nog een, tot de map leeg is en de zuil vol. Die is nu een sieraad voor de openbare ruimte, een fantastisch stuk straatcommunicatie vol beeld- en tekstverhaaltjes, sommige onderling verbonden, andere losstaand, zwart-wit met hier en daar een kleuraccent.

De vrouw met de kwast is beeldend kunstenaar Karin Voogd. In het kader van het project Voor Eenzaamheid Zoetermeer knoopte ze met mensen in de wijk Oosterheem gesprekken aan. Op locatie – bankjes op het Oosterheemplein – en thuis kwastte ze met Oostindische inkt haar indrukken en ervaringen op de vellen papier die nu de aanplakzuil bedekken. 'Ik ben geen sociaal werker,' zegt Karin, 'ik kan eenzaamheid van anderen niet oplossen. Wat ik wel kan is het onderwerp aanroeren vanuit een persoonlijke insteek. Ik ben eigenlijk best verlegen en geneigd me te verstoppen. Misschien is alleenzijn wel een voorwaarde om kunst te maken. Maar wanneer wordt alleenzijn eenzaamheid?

Conventioneel is kunst maken in afzondering en aan een publiek tonen als het af is. Maar ik heb in andere projecten gemerkt dat je als kunstenaar reuring kunt veroorzaken door je werk te delen. Dat is iets anders dan ermee leuren, het is een confrontatie die iets met eenzaamheid te maken heeft. Het biedt kansen aan een gemeenschap om te veranderen en de kunst kan aan het begin staan van een proces, niet aan het einde. Voor mij is dat heel bevredigend, dan voel ik me als kunstenaar verbonden in plaats van eenzaam.'

Die persoonlijke insteek zie je terug in de tekeningen, die weergeven wat voor werelden de ontmoetingen in Karin opriepen. 'Delen' kleurt het hele werk. Het zit in de gesprekken die ze voerde op de bankjes, in de getransformeerde aanplakzuil, en tenslotte in de presentatie in de Protestantse kerk aan het plein. Ook met voorganger Timo Hagendijk voerde ze een uitgebreid gesprek over eenzaamheid en kunst, waarna ze afspraken dat Karin aan het eind van de week, tijdens de zondagse 'Perronmeeting' in de kerk, over haar werk zou komen vertellen. Na het plakken spoedt ze zich naar de kerk. De aanwezigen luisteren aandachtig naar haar verhaal. Tot slot vertelt ze dat er een boekje met Oosterheemtekeningen komt. Iedereen die dat wil kan het kopiëren en verder verspreiden. Mensen steken duimpjes op, de twee voorgangers bedanken haar hartelijk. Een oudere vrouw spreekt Karin aan, wil graag haar ervaringen met eenzaamheid kwijt. Ze vertelt over de dood van haar echtgenoot en het *daten* daarna.

Karin krijgt een idee. 'Tinder voor goede gesprekken in plaats van relaties, zou dat niet geweldig werken?'